

Beszámoló
LONDONI tanulmányút
Szervezet: St. Mungo's Átmeneti Szállás

St. Mungo's Cedar 's Row Hostel

1995-ben a St. Mungo's körülbelül hat épületet, szállót vett át az önkormányzattól, London különböző területein. 30-40 évvel ezelőtt Londonban a hajléktalanellátást az állam működtette, de a civilek nem voltak megelégedve működésével. A 60-as években megalakult a St. Mungo's és a 70-es években olyan sikeres és neves szervezetté nőtte ki magát, hogy a kormányzat szép lassan rájött, hogy inkább átadja a saját sikertelen projektjeit. A 80-as években, amikor a gazdasági megszorítások hatására egyre többen aludtak az utcán és turistahelyeken, továbbá egyre több panasz érkezett a helyi önkormányzatokhoz, illetve a kormányzathoz, akkor úgy döntöttek, hogy ebbe pénzt kell befektetni.

1995-ben, a szálló átvételekor, az még állami szállóként üzemelt. Az akkoriban nagy létszámú szobákat a St. Mungo's alakította át a jelenlegi egyágyas szállásokra. Jelenleg azon dolgoznak, hogy minden lakónak saját fürdőszobát alakítsanak ki. 1995 előtt éjjeli

menedékhelyként funkcionált, és igazából semmilyen szociális munka nem folyt. Esténként a bejövő ügyfeleket lefertőtlenítették, aztán reggel elküldték.

A szálló:

A St. Mungo's Cedar's Row szálló régen egyszerű lakóépület volt, nemrég alakították át szállóvá. A szálló 120 férőhelyes, egyedülálló és páros elhelyezést nyújt a szállón lakóknak. Kuttyákat is be lehet hozni, és különálló szobát alakítottak ki prostituáltaknak is.

Az új ügyfelek teljes ellátást kapnak. A második lépcső a szállónak az a része, amikor saját magukat látják el az ügyfelek. Azután átkerülnek az önálló garzonlakásokba.

Minden emeleten van szociális munkás, minden ügyfél tartozik valakihez. Az alsó szinten összesen 4 szenvedélybetegét segítő munkatárs dolgozik. Minden ügyféllel egy személyes szociális munkás és egy addiktológus kollega foglalkozik.

Bekerülés:

Minden 10 helyből 4, az utcai szociális munkásoké, a másik 4 helyre abból a szállóból jöhetnek ügyfelek, ahol csak három hétig maradhatnak (amíg a papírjaikat, segélyeiket elintézik), és a fennmaradó 2 helyre bárki küldhet ügyfelet.

A küldő intézmény lehet kórház, másik kerület szociális munkása, vagy valamelyik önkormányzat hajléktalan ellátó szervezete és bármilyen civil szervezet is.

Mivel a szállón fizetni kell a lakhatásért, csak az kerülhet be, akinek már van valamilyen segélye, akár álláskereső segély, betegségi segély, vagy valami rokkantsági járadék. A bekerülés után a lakhatási támogatást is megkapják. Az ügyfelek általában nem dolgoznak, nagy részük nem is tudna dolgozni, mert kemény drogfogasztó.

Általában azok jönnek ide, akiknek az iratai rendbe vannak (három hét alatt elintézik a papírokat) és utána megindulhat a segélykérés. A portugál bevándorlóknak a helyi önkormányzattal kötött megállapodás értelmében, nem szükséges iratot bemutatni. Sokan az ügyfelek közül vándorolnak szállóról szállóra. Elméletben 2 évig maradhatnak itt a szállón, de előfordul, hogy esetenként 2 évnél hosszabb ideig is élnek itt ügyfelek.

Ezért is találták ki a lépcsős rendszert, melyben beköltözéskor az ügyfél egy közösségi jellegű szállást kap teljes ellátással, utána már magára főz, azután ki tud költözni. Így talán könnyebben megtartja lakhatását akár albérletben, akár bérlakásban él.

A specialisták irodájában dolgoznak a szenvedélybetegeket segítők, a mentálhigiénés csapat, illetve a lakhatási referensek, akik a továbbköltözést segítik. Vannak ügyfelek, akiknek a továbbköltözés önálló lakhatást jelent, vagy önkormányzati bérlakást.

Minden munkatársnak **15-20 ügyfele** van a szállón, akik a szenvedélybetegek állapotán dolgoznak.

Jelenleg az ügyfélkört a 30-as éveiket taposó, kábítószeres, alkoholista fiatalok teszik ki. Nagyon sokan gyermekvédelmi múlttal rendelkeznek. Sokan közülük bántalmazott gyerekek, súlyos személyiségzavarral diagnosztizálva.

A különböző ügyfelek ellátása, különböző pénzforrásokból történik. Az első emeleten - a prostituáltakkal - dolgozó munkatársat a helyi önkormányzat szenvedélybeteg csoportja küldi, vagy onnan érkezik.

Az álláskeresési támogatásban részesülő ügyfelek heti 50 font zsebpénzt kapnak. Ezek után a szállóra utalják a lakhatási támogatást, melynek összege 130 font hetente. A kormány az „Emberek támogatása” nevű alapjából, ügyfelenként 100 fontot utal hetente, így fedezvén a munkatársak bérét.

A heti 50 font nem elég a kábítószeres életforma fenntartásához, ezért sok ügyfél koldulni jár, hogy valamilyen módon pénzt szerezzen.

Dolgozók:

Mivel nagy a szálló, a team állandó emberekből áll.

A szállón dolgozó munkatársak: 1 szállóvezető, 3 alvezető, 12 általános szociális munkás, (esetkezelők), 4 szenvedélybeteg-segítő, 2 mentálhigiénés munkatárs, 2 lakhatási referens, 1 programszervező és 4 takarító dolgozik a hét minden napján. A szálló állandó stábjá kiegészül külső szakemberekkel, akik bejárnak a szállóra, továbbá azokkal az orvosokkal, ápolókkal, akiket az állami egészségügy finanszíroz.

Az orvosok a plusz bér által motiváltak. Az ügyfeleknek pedig kényelmesebb, ha az orvosok helyben ellátják őket. Az sem mellékes, hogy az ügyfelek nagy része képtelen lenne saját lábán orvoshoz menni, így a heti három alkalommal tartott orvosi ügyelet szükségesnek bizonyul. Az orvos gyógyszer (metadont) ír fel azok számára, akik éppen szeretnének leállni a drogfogyasztásról.

Alapvetően a szociális munkásoknak nem céljuk, hogy leszoktassák az ügyfelet, sokkal inkább az ügyfelek szükségleteinek kielégítése. Ha az ügyfél a biztonságos szerhasználat mellett dönt, akkor segítenek neki itt házon belül. Amennyiben maga a leszokás a cél, akkor abban segítenek.

E célt szolgálja a **tűcsere** program, melynek keretében nemcsak helybe hozzák a tiszta tűket, de a fogyasztók biztonságos módon megszabadulhatnak az elhasznált fecskendőktől is. A szakemberek tanácsadást tartanak, és információs anyagot szórnak a biztonságos droghasználatról. Hetente két alkalommal egy gyógyszeres leállásban segítő, speciális csapat látogat a szállóra.

A szenvedélybetegeket segítő csoport napi 1 órában tart nyitva, ekkor tartják a túcsere programot és az orvosi rendelést.

Körülbelül negyvenen használják ezt a házon belüli programot. Vannak olyan munkatársak, akik akupunktúrás tanfolyamra vettek részt, és a tűszúrások segítségével méregtelenítést végeznek, relaxációs zenéikkel pedig ki tudják kapcsolni az ügyfelet.

A társadalombiztosítás mindenkit biztosít. Akinek nincsen háziorvosa, az bejelentkezhet ide. Nőgyógyász nem tart ügyeletet, de a háziorvos tud beutalót adni, ha erre szükség van.

Külön szolgáltatás a Hepatitis A és B elleni védőoltás, melyet helyben tudnak biztosítani az ügyfeleknek. Sajnos a Hepatitis C ellen nincs védőoltás, noha a droghasználók 60-80%-a fertőzött a vírus ezen fajtájával.

Egykor az intézményben a referensek esetkezelést is végeztek, de a tapasztalatok szerint, ez túlterheltséget okozott. Egy 40 fős szállónál az volt a tapasztalat, hogy nem működik egyben a speciális segítség, mivel minden ügyfél problémás, ezáltal sok az esetmunka. Ekkor úgy döntöttek, hogy a két területet különválasztják.

Az általános szociális munkások foglalkoznak a segélyezési ügyekkel és a szükségletfelmérésekkel. Ezek után átadják a referensnek az esetet. Nem hagyják figyelmen kívül az ügyfél egészségi állapotát. Figyelnek arra, hogy minden ügyfél megkapja a megfelelő orvosi ellátást, és hogy elmenjen az orvosi rendelésekre. Ezen kívül, a szociális munkások mindenféle más szervezetekkel tartják a kapcsolatot, és megpróbálják az ügyfelet a megfelelő segítséghez juttatni. A szociális munkások látják el a 24 órás ügyeletet. Nemcsak a recepción ügyelnek, hanem naponta egyszer körbejárják az épületet. Minden szobába benéznek, illetve naponta körbejárják a szálló környékét is, hogy meggyőződjenek arról, hogy az ügyfelekkel minden rendben van. Mivel ügyfeleik kemény drogfogyasztók, ezért minden szobába benéznek, és ellenőrzik ügyfeleik állapotát. Az ügyfelek számára fenntartott, különálló lakásokat naponta egyszer ellenőrzik a kollegák

Csoportfoglalkozások:

Hetente egyszer kertészeti órát tartanak az ügyfelek részére. Itt megtanulhatják, hogyan kell fából ágyásszélet készíteni, hogyan kell ültetni. Az órák azt a célt szolgálják, hogy ügyfeleiket kicsit beavassák a munkába, és aktivitásra serkentsék őket.

Csoportos munkát is végeznek, ahová bárki becsatlakozhat.

Szenvedélybetegeket segítő csoportot is működtetnek, ahol a kábítószer használatról beszélgetnek, (a különböző kábítószereknek milyen veszélye van) továbbá alkoholfüggőségről, és bármely káros szenvedélyről, ami érdekli az ügyfeleket.

Az ügyfeleket az álláskeresésben tele-szoba működtetésével segítik.

Intézményből való kikerülés:

Erőszakos cselekmények miatt ki lehet tiltani valakit az intézményből. Durva magtartás esetén akár fél évre is, de ezt próbálják elkerülni a kollegák. Ilyen esetben megpróbálják áthelyezni valamilyen más szállóra az ügyfelet. Nem szabad kábítószerrel kereskedni a szállón belül, maga a kábítószer-használat sem legális dolog, ám azt még tolerálják. Amennyiben valaki feltételezhetően kereskedik droggal, azt abban a pillanatban kitiltják, vagy elküldik.

Évente körülbelül 20-40 ember költözik ki a szállóról, valamilyen lakhatási formába, körülbelül ugyanennyien detoxikálóba, vagy rehabilitációs szállóra kerülnek

Vannak sikeres esetek is. Nem azért mennek el az ügyfelek, mert nem érzik jól magukat a szállón, hanem sok klienst letartóztatnak. Attól, hogy valaki elköltözik, mert itt nem érzi jól

magát, még visszajöhet. Van egy ügyfelük, aki már tíz éve itt él. Ő Afrikából érkezett, a menekült státusza még nincs tisztázva. Emiatt jelenleg segélyben sem részesül, és nem tudják elköltöztetni. Több ügyfél lassan három éve él az intézményben.

Nőtt a hajléktalan szállók száma Londonban, a hajléktalanok száma azonban nem csökkent. Lehet, hogy kevesebb embert látunk az utcán, de nőtt azon hajléktalanok száma, akik szívességi lakáshasználók. Magas azok ügyfelek száma, akik valahol meghúzzák magukat, és időnként előkerülnek. Hiába hoznak létre több szállót. Mindig akadnak olyan ügyfelek, akik nem akarnak az életükön változtatni, és ha egyszer eldöntötték, hogy így akarnak élni, akkor nagyon nehéz ebből a helyzetből kimozdítani őket.

Egy kis történelem ☺

Egy Glasgow-i illetőségű katona kb. 40 évvel ezelőtt egyszer Londonban járt. Amikor látta, hogy tele van a part utcán alvó emberekkel, elhatározta, hogy valamit kezd velük. Megnyitotta az első ingyenkonyhát. A rendőrség elkezdte zaklatni, mert gyanúsnak találta a dolgot. A katona attól félt, hogy bajba kerül, ezért azt mondta, hogy ő a St. Mungo - nak dolgozik. Ezért azt hitték róla, hogy pap. Onnantól kezdve kedvesen bántak vele. Az egyik barátjával összedobtak pénzt, és vettek egy házat, mely az első szállóként említhető. Az önkormányzat felfigyelt a kezdeményezésre, majd pénzzel kezdte őket támogatni. Azóta két dolog történhetett ezzel az emberrel: vagy Tibetben meditál, vagy Amszterdamban kettős szigetelésű ablakot árul. Ez a St. Mungo's legenda.

Készítette:
Szaló Edit